

HOE DE MENSEN AAN HUN WONINGEN ZIJN GEKOMEN

DOOR
UDO DE HAES

TOEN de lieve God de wereld had geschapen, wees hij ieder wezen, waar het zijn woning moest bouwen. De vis moest zijn nest maken onder het water, het konijn zou een hol graven onder de grond, de tijger zou een leger in het hoge gras tot woonplaats inrichten en zo kreeg ieder dier de plaats voor zijn woning aangewezen en ieder dier was tevreden.

Alleen de adelaar en de aap waren niet tevreden, want God had hun gezegd, dat zij hun woning in de lucht moesten bouwen en zij wisten niet, hoe zij dat moesten doen. En de mens, aan wien God had gezegd, dat hij in de hele wereld moest wonen, was ook niet tevreden, want hij kon zich niet in de hele wereld thuis voelen en hij wou óók zijn eigen huis hebben.

Toen nam de lieve God de maansikkel van de hemel en hij sprak tot den mens: „laat u door de maansikkel dragen en bouw daarvan uw woning. Gij zult u daarin voelen als een kindje in zijn wiegje.” Maar de mens was nog niet tevreden en sprak: „hoven de maansikkel is geen dak. Ik wil een dak boven mijn hoofd hebben.”

Nauwelijks had hij dat gezegd, of de adelaar kwam aangevlo-

Hij nam de maansikkel, zette hem op de top van een berg

gen. Hij nam de maansikkel, zette hem op de top van een berg en bouwde ervan zijn nest. En hij voelde zich thuis in de maansikkel als een kindje in zijn wiegje.

Nu sprak de lieve God tot den mens : „Ziet, de bomen bieden u een dak. Zij strekken liefdevol de armen uit om u op te nemen. Laat u door hun takken dragen en bouw daarin uw woning en gij zult u daarin thuis voelen als een kindje in de armen van zijn moeder.

Maar de mens was nog niet tevreden en sprak : „Om de bomen zijn geen muren ; ik wil muren hebben om mij heen.”

Nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken, of de sap kwam aangesprongen. Hij klom in de bomen, liet zich door de takken dragen en bouwde daarin zijn woning ; en hij voelde zich daarin thuis als een kindje in de armen van zijn moeder.

Maar nu was de lieve God vertoornd op den mens en hij sprak : „Als gij dan met niets tevreden kunt zijn, gaat dan naar dien naakten, kalen rots ; die zal voortaan uw woning zijn !”

Nu ging de mens naar de kale rots. Hij had geen dak boven zijn hoofd, en hij had geen muren om zich heen en de genade van den goeden God had hij verloren.

In zijn grote wanhoop sloeg hij nu de rots aan stukken en uit die stukken bouwde hij zich een huis. En toen de lieve God zag, dat de mens zich uit de kale rots een huis had weten te bouwen, met een dak er boven en muren er omheen, toen verzoende hij zich met hem en liet zijn zegen op de woning van den mens neerdalen. En vanaf dat ogenblik voelde ook de mens zich thuis in zijn woning.

